

Câteva adevăruri simple despre Istoria românilor

Povestea ce urmeaza este asemenea unui pahar umplut pe jumătate. Depinde de dumneavoastra sa spuneti daca el este pe jumătate plin sau pe jumătate gol. Suntem oare condamnati sa fim la coada Europei? Sau, oare, avem o capacitate de regenerare uriasa, in masura sa ne salveze din greselile pe care le facem?

Poate ca si astazi mai avem, totusi, o sansa.

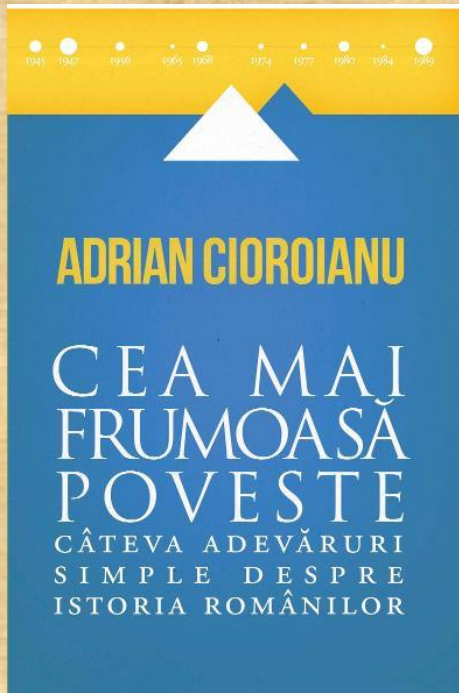
Cum anume a ajuns Gheorghe Gheorghiu-Dej in fruntea comunistilor romani? Cât de *playboy* a fost Regele Carol al II-lea? Cum a fost posibil ca o tanara pe nume Catalina Toderiu sa intre in galeria eroilor nationali sub numele de Ecaterina Teodoroiu?

De ce au venit in Romania presedintele Charles de Gaulle sau Richard Nixon? De ce Regina Angliei I-a plimbat in caleasca regala pe Nicolae Ceausescu? Sau de ce s-a dus acesta din urma intr-o vizita in Iran, in chiar ultimele sale zile de viata?

Acestea si alte intrebari isi regasesc aici un raspuns.

Singura concluzie a acestor pagini este si cea mai simpla: Istoria este, mai presus de toate, o poveste apropiata de adevar despre ceea ce a fost altadata.

Iar, pentru unii dintre noi, aceasta o face sa fie cea mai frumoasa poveste din toate cate exista.

Aceasta este o istorie a unui singur popor, dar și o istorie reunită a românilor din cele două state românești de azi, state care, din păcate, nu-i adăpostesc nici ele pe toți români.

Această carte de istorie este însă menită să învingă uitarea și să conducă la frângerea risipirii noastre.

Să ne amintim mereu că „Hora Unirii” a scris-o moldoveanul Vasile Alecsandri și să încercăm să ne cuprindem cu toții „de acel farmec sfânt” al iubirii de popor și de țară, de țara noastră, care, oriunde ar fi ea, se numește Țara Românească.

Până o vom avea din nou întreagă pe hartă, se cuvine să o purtăm în suflete și astfel nimic nu va fi pierdut.

Romanii si-au facut istoria asa cum s-au priceput, nici mai bine, nici mai rau decat alte popoare.

Istoria lor nu a fost pura sau imaculata, dar nici oribila si plina doar de dezastre. A fost de toate felurile, ca viata, fiindca istoria inseamna viata.

Este important de stiut ca romanii exista si ei intre natiunile lumii, ca au o tara sau chiar doua tari ale lor, cu un trecut bogat, cu Dunarea si cu Muntii Carpati, cu taranii Maramuresului, uitati parca de timp, cu manastirile pictate ale Moldovei, cu Delta Dunarii si cu Marea Neagra, cu podgoriile de la Cricova si clopotele manastirii Capriana, cu aurul Apusenilor si cu cetatile de pe Nistru, cu Eminescu, Blaga, Enescu sau Brancusi, cu oameni care mai asteapta inca sa fie cunoscuti.

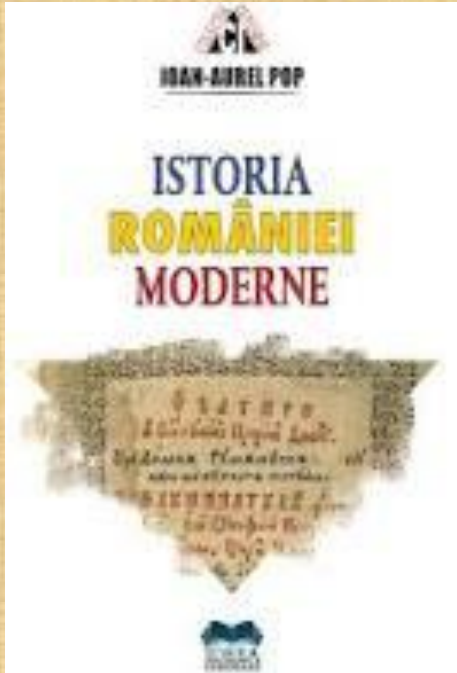
Ei au un mesaj de transmis pentru comunitatea internationala si tin mult la acest mesaj al lor. (Ioan-Aurel Pop)

Istoria Romaniei moderne este – la scara celor doua milenii trecute de la inceputul formarii poporului roman – sinonima cu iesirea romanilor din lumea medievala, cu asumarea idealurilor generale de construire a natiunii romane si a statului national, in contextul modelului european.

Modernitatea s-a cladit, insa, pe acumularile trecutului, pe experienta general-umana (a Europei si a lumii) si locala (romaneasca). Marii intelectuali ai poporului roman – intre care s-au aflat in prim plan si istoricii cei mai valorosi – si-au dat seama, mai intens din secolul al XVII-lea incoace, ca romanii au deopotriva radacini vest- si est-europene.

Pe de o parte, prin originea romana, prin limba neolatina, prin modul de crestinare si prin numele purtat, romanii se trageau de la Roma, adica din Occident, pe cand, pe de alta parte, prin biserica organizata dupa model bizantin, ca si prin limba slavona a cultului, a cancelariei si a culturii medievale si prin alfabetul chirilic, se revendicau din Noua Roma (Constantinopol), din mostenirea bizantino-slava, adica din Rasarit. - Ioan-Aurel Pop

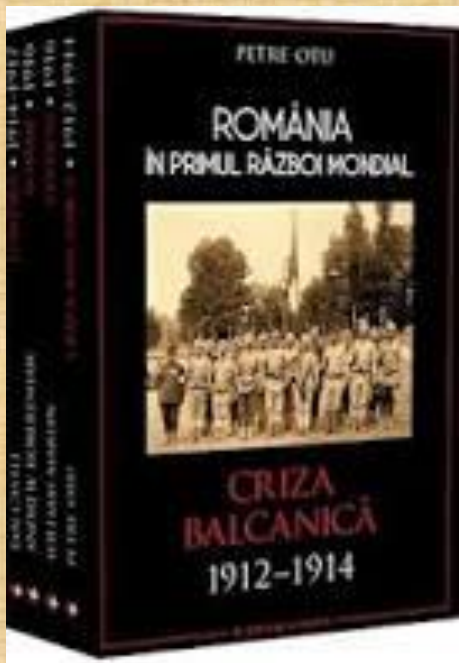

Vol. 1 - Criza Balcanica: 1912-1914 - este o sinteza a implicarii statului roman in criza balcanica din anii 1912-1913, un preambul al angajarii Romaniei in Marele Razboi.

Vol. 2 - Neutralitatea: 1914-1916 - prezinta situatia in care se afla Romania prinsa intre cele doua mari coalitii beligerante, suportand presiuni de o parte si de alta. Multi contemporani erau constienti ca se impunea o alegere.

Vol. 3 - Beligeranta: 1916-1917 - reda starea armatei romane la intrarea in razboi, precum si modul in care aceasta s-a adaptat la cerintele razboiului modern.

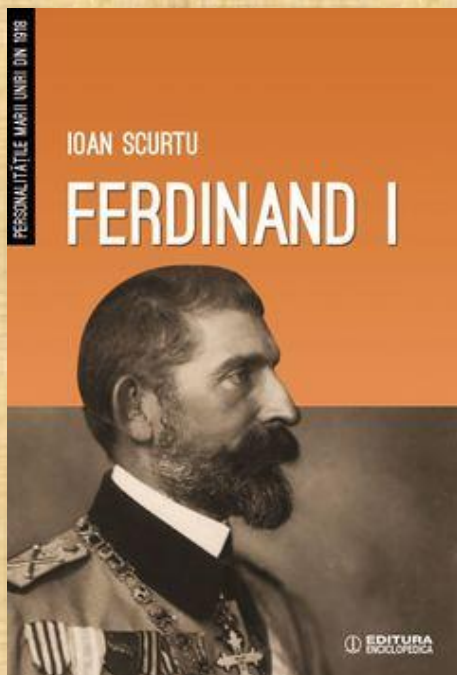
Vol. 4 - Marea Unire: 1918 - analizeaza modul cum s-a ajuns la un asemenea deznodamant fericit, evolutia extrem de sinuoasa a vietii interne, complicatiile in raporturile cu inamicii (Puterile Centrale) si fostul aliat rus, neintelegerile cu aliatii occidentali ai Antantei pe tema conduitei Romaniei, eforturile remarcabile pe ambii versanti ai Carpatilor din lunile octombrie-decembrie 1918 pentru a organiza si finaliza Marea Unire, precum si recunoasterea internationala.

La împlinirea unui secol de la Marea Unire din 1918, este firesc să fie publicate lucrări în care să se analizeze semnificația istorică a evenimentului.

În fond, lupta românilor pentru unitate național-statală s-a înscris în fluxul evoluțiilor care au marcat istoria Europei de la mijlocul secolului al XIX-lea până la sfârșitul Primului Război Mondial.

„După vremuri îndelungate de nenorociri și de grele încercări, înaintașii noștri au reușit să întemeieze statul român prin Unirea Principatelor, prin Războiul Independenței, prin munca lor neobosită pentru renașterea națională. Astăzi ne este dat nouă să întregim opera lor, închegând pentru totdeauna ceea ce Mihai Viteazul a înfăptuit numai pentru o clipă: Unirea Românilor de pe cele două părți ale Carpaților.”
(*Proclamația regelui Ferdinand, din 15 august 1916*)

Țara aceasta e mică, e nouă, dar e o țară care mi-e dragă. Îmi trebuie ca și altora să le fie dragă; de aceea ascultați câteva cuvinte despre dânsa. Îngăduiți-mă să zugrăvesc câteva icoane, să fac câteva schițe așa cum le-am văzut cu ochii întâi, apoi cu inima.

N-am să mă apuc a povesti de așezămintele țării mele, de politica ei, de nume cunoscute lumii întregi. Alții au făcut aceasta cu mai multă pricepere decât aș fi putut.

Îmi trebuie numai să vorbesc de sufletul ei, de atmosfera ei, de țăranii și ostașii ei, de lucruri care m-au făcut să iubesc țara aceasta, care au făcut ca inima mea să bată odată cu inima ei.

Istoria cu blazon este istoria elitelor autentice. Este povestea unei lumi care a stralucit prin stil, prin inteligenta, bun-gust si subtilitatea conversatiei din saloane.

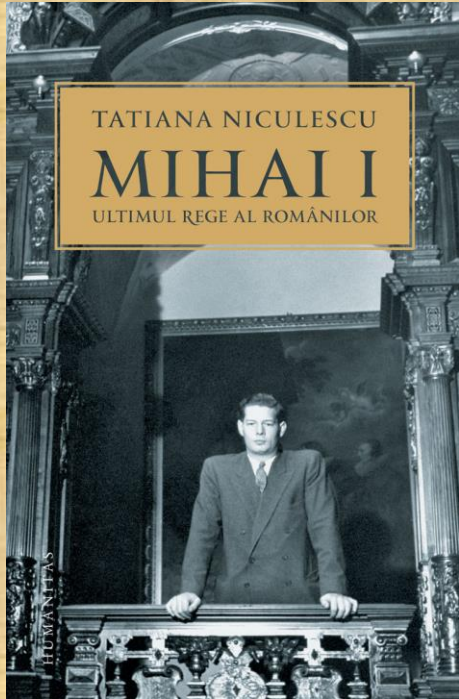
Este istoria unor oameni care au fost binecuvantati nu numai cu avere si ranguri, ci si cu patriotism, spirit de sacrificiu si simtul datoriei.

Studii istorice, jurnale, memorii, monografii, evocari, literatura „cu staif”, reeditari sau marturii inedite ne vor ajuta sa recuperam istoria dramatica si plina de farmec a vechilor elite romanesti sau de pe alte meleaguri.

Purtati de dorinta de a ne aminti cine suntem, sa deschidem vechile cutii ramase de la bunici, sa suflam praful de pe blazon sa-l purtam, cu mandrie, pe o carte.

Cel mai tânăr rege al României urcă pe tron într-o vreme în care țărilor din răsăritul Europei li se rezervă „rolul de cobai într-un experiment de un cinism care întrece închipuirea omenească“, cum va spune chiar el. În zilele noastre, mărturia lui despre abdicare e pusă la îndoială de unii, preferându-i-se documente anonime ale regimului comunist instalat la putere prin fraudă, minciună și manipulare.

Este Mihai I un învins? Dacă împlinirea unui destin se măsoară în succese aclamate public și compromisuri de anvergură, atunci acest rege nu e un model de urmat. Dar, dacă statornicia, răbdarea și modestia definesc viața adevărată, atunci ultimul rege al românilor rămâne pentru generațiile viitoare un reper de înțelepciune într-o lume răscolită de fantasmale puterii.